

Arrest

nr. 350 063 van 8 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2024.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haaradvocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat C. DETHIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 september 2022 België binnen met een paspoort en verzoekt op 24 oktober 2022 om internationale bescherming. Op 9 december 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 11 december 2024 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en die luidt als volgt:

"[...]"

A. Feitenrelaas

U, [D.R.L.F.], verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op [...] juni 1969. U bent geboren in de Colombiaanse hoofdstad Bogota en verhuisde later naar Oporapa, behorend tot het Colombiaanse departement Huila, om in 2005 weer terug te keren naar Bogota, waar u woonde tot aan uw vertrek uit Colombia. In Colombia was u actief in de bouw als zelfstandige. Uw echtgenote, [P.C.S.P.] (OV:

[...]; CG: [...]), overleed op [...] april 2023 aan de gevolgen van maagkanker. Uw zoon [D.P.J.A.] (OV: [...]; CG: [...]) en uw dochter [D.P.M.F.] (OV: [...]; CG: [...]) bevinden zich in België. Daarnaast hebt u nog één dochter die op heden in Spanje woont.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw zoon [D.P.J.A.] (OV: [...]; CG: [...]):

U, [D.P.J.A.], verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op [...] mei 1996. U bent geboren in de Colombiaanse hoofdstad Bogota en verhuisde later met uw gezinsleden naar Oporapa, behorend tot het Colombiaanse departement Huila. In 2005 werden jullie ontheemd en jullie keerden terug naar Bogota, waar u woonde tot aan uw vertrek uit Colombia. In Colombia behaalde u een technisch diploma bedrijfsbeheer. U deed stage bij 'Laboratorio bio pas' en werkte daarna nog voor een orthodontistenpraktijk en een elektriciteitsbedrijf. Sinds 2017 heeft u een relatie met [M.C.D.D.] (CG: [...]; O.V. [...]) en sinds 2022 wonen u en haar twee kinderen, [P.D.S.F.] (°[...]) & [P.D.L.] (°[...]), samen. Uw moeder, [P.C.S.P.] (CG: [...]; OV: [...]), overleed op [...] april 2023 aan de gevolgen van maagkanker. Uw vader [D.R.L.F.] (CG: [...]; OV: [...]) en uw zus [D.P.M.F.] (CG: [...]; OV: [...]) bevinden zich eveneens in België.

Na de ontheemding in Huila, door leden van de FARC, keerde u met uw familie terug naar Bogota. In Bogota had uw moeder een klein winkeltje. Op een dag, ergens in 2021, kwam een onbekend persoon naar de winkel van uw moeder en deze gedroeg zich vreemd en vertelde haar dat ze een mooie winkel had. Later, op een andere dag, werd uw vader onderweg naar huis aangevallen door FARC-leden. Uw vader werd toen geslagen en aan een paal vastgebonden. Naar aanleiding van dit incident verhuisde uw moeder haar winkel en diende ze een klacht in omwille van de aanval op uw vader. Echter werd niks gedaan met deze klacht. Later, rond 15 februari 2022, werd uw partner [M.C.] op straat aangevallen. De aanvallers sloegen haar en bedreigden haar met een pistool. Uw partner werd verteld door hen dat dit een bedreiging was voor de hele familie. Na dit incident diende u ook een klacht in, alsook verhuisde u met uw partner naar het huis van haar vader. Rond 30 augustus 2022 kwamen twee mannen op een brommer naar het huis waar jullie op dat moment woonden en deze vroegen aan uw schoonbroer, die daar eveneens inwoonde, waar u en uw partner waren. Uw schoonbroer vertelde u wat er was gebeurd en dezelfde dag nog verhuisde u met uw partner naar het huis van haar moeder. Eenmaal daar werd u gebeld door uw eigen moeder. Uw moeder vertelde dat er twee mannen, die betrokken waren bij de ontheemding in 2005, naar haar zaak waren gekomen en bedreigingen hadden geuit. Hierna werd besloten om Colombia te verlaten. Ongeveer een week later verlieten u en uw ouders Colombia. Uw partner bleef nog wat langer in Colombia om enkele documenten in orde te brengen, zodoende haar kinderen te kunnen meenemen uit Colombia.

U verliet Colombia op 28 september 2022 en reisde per vliegtuig naar België waar u op 29 september 2022 toekwam. Op 24 oktober 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

In geval van terugkeer naar Colombia vreest u dat u, uw partner, uw stiefkinderen en uw vader gedood zullen worden.

Uw zus beriep zich op andere asielmotieven, op 27 september 2024 werd door het CGVS beslist dat ze geen nood had aan internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor (allemaal fotokopieën): Uw paspoort, de klacht die werd ingediend door uw moeder, bewijs van de klacht ingediend door uw partner, documenten ter staving van jullie ontheemding, een uittreksel uit het strafregister, getuigschriften van de door u genoten opleidingen, foto's van een winkel, het medisch dossier van uw vader, certificaten met betrekking tot uw werk in Colombia en het vliegtuigticket waarmee u naar Amsterdam bent gevlogen.

Ter ondersteuning van uw verzoek werden volgende documenten voorgelegd: uw origineel paspoort, uw originele Colombiaanse identiteitskaart, een document ter staving van uw ontheemding in 2005 en een e-mail van uw advocaat betreffende uw medische gezondheidstoestand met bijhorende medische attesten.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Zo werd voorafgaandelijk aan uw persoonlijk onderhoud op het CGVS een mail overgemaakt betreffende uw medische problematiek met in bijlage uw medisch dossier (Administratief dossier – Groene map, stuk 3).

Om op passende wijze tegemoet te komen aan uw situatie werd in de mate van het mogelijke rekening gehouden met de instructies opgenomen in de e-mail betreffende uw medische problematiek. Zo werd vooreerst gepolst naar uw huidige toestand waarop u verklaarde zich goed te voelen (CGVS, p. 2). Verder werden eenvoudige en gesloten vragen gesteld ook. Ook trachtte de Protection Officer u door middel van eerdere verklaringen die u had afgelegd verder op weg te helpen. Desondanks werd vastgesteld dat uw medische toestand niet toelaat om op een adequate wijze gehoord te worden. Zo bent u, ten gevolge van uw medische conditie, niet in staat om coherente, duidelijke en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Het Commissariaat-generaal kan bijgevolg geen geloofwaardigheidsbeoordeling doen op basis van uw verklaringen daar deze te sterk vertekend worden door uw medische problematiek.

Zodoende uw rechten in de mate van het mogelijke te respecteren werd in samenspraak met u besloten om ons te baseren op de verklaringen van uw zoon, die zich beroept op dezelfde asielmotieven als u, zodoende te bepalen of de door u aangehaalde problemen, en daaruit voortvloeiende vrees, geloofwaardig zijn (CGVS, p. 6, 8, 9).

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing waarin uw zoon [D.P.J.A.] (OV: [...]; CG: [...]) de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers gebaseerd op de asielmotieven van uw zoon, en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend (CGVS, p. 6, 8, 9). Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw zoon die u hieronder kunt lezen:

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat uw familie gevisieerd werd in Colombia. Zo zouden uw moeder, vader en partner belaagd, bedreigd en aangevallen geweest zijn waardoor jullie besloten Colombia te ontvluchten. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo bent u er vooreerst niet in geslaagd om eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot hetgeen gebeurd zou zijn in Colombia. Het mag onder meer de nodige verbazing wekken dat u bij de Dienst Vreemdelingen zaken, op 28 april 2023, geen flauw benul had door welke guerrillagroep jullie gedwongen ontheemd werden in 2005 (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans blijkt uit uw meest recente verklaringen dat jullie ontheemd werden door de FARC, een grote organisatie die daarvoor geld vroegen aan de mensen en hun bezittingen in beslag namen (CGVS, p. 3, 9). Dat u dit ten tijde van uw interview bij de DVZ niet wist mag vreemd heten daar u jullie huidige problemen linkt aan de FARC. Zo zou uw moeder een persoon buiten haar winkel herkend hebben als iemand die jullie destijds in Oporapa aanviel en uw vader zou meegenomen geweest zijn door personen van de FARC (CGVS, p. 9, 10, 14). Bijgevolg is het opmerkelijk, en tevens weinig doorleefd, dat u geenszins kon verduidelijken wie u precies vreesde in Colombia ten tijde van uw onderhoud bij de DVZ.

Daarnaast is het frappant dat u er allesbehalve in geslaagd bent coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot wanneer wat gebeurd is in Colombia. U verklaarde namelijk bij de DVZ, op 28 april 2023, dat uw papa ongeveer vijf jaar daarvoor, zijnde dus rond 2018, ontvoerd en vastgebonden werd door onbekenden. Daarna zouden jullie verhuisd zijn naar de buurt San Francisco in Bogota waar jullie geen problemen kenden totdat een man ongeveer vier jaar daarvoor, rond 2019, uw moeder kwam feliciteren met haar zaak. Drie dagen na dit voorval zou uw partner aangevallen en geslagen geweest zijn op straat, alsook zou ze toen gezegd geweest zijn dat dit een waarschuwing was voor heel de familie. Ten gevolge van dit incident besloten uw moeder en partner een klacht in te dienen. U en uw partner verhuisden dan naar het huis van uw schoonvader maar hier kwamen toen mannen langs die jullie zochten, waardoor jullie besloten terug naar het huis van uw moeder te gaan. Enkele dagen later werd een pamflet onder de deur van uw ouders hun huis geschoven. In dit pamflet, wat afgeleverd werd op 4 september 2022, stond dat jullie moesten vertrekken of anders vermoord zouden worden. Hierna besloten jullie met de volledige familie te vertrekken uit Colombia (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5).

Voorgaande door u geschetste gang valt echter niet te rijmen met uw huidige verklaringen. Zo blijkt onder meer dat uw familie, nadat jullie naar Bogota verhuisd waren, pas problemen begon te krijgen in 2021

(CGVS, p. 9). Dat u aanvankelijk liet optekenen reeds rond 2018 problemen gekregen te hebben is dan ook weinig ernstig (zie supra).

Echter nog verbazingwekkender is de vaststelling dat u aanvankelijk verklaarde dat uw vader werd ontvoerd en vastgebonden door onbekenden en dat pas daarna, een jaar later en nadat jullie verhuisd waren, uw moeder benaderd werd door een man die haar feliciteerde met haar zaak (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans blijkt uit uw meest recente verklaringen dat uw moeder eerst benaderd werd in haar zaak door een vreemd figuur en dat uw vader pas daarna, “op een dag”, werd aangevallen door mannen van de FARC en vastgebonden werd aan een paal (CGVS, p. 8, 10). Dat u er zelfs niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot welk incident eerst plaatsvond is merkwaardig. Alsook is het opvallend dat u nu wel weet te vertellen dat de FARC achter deze aanval zitten, iets wat u aanvankelijk niet kon (zie supra).

Ook uw verklaringen aangaande wanneer uw partner aangevallen geweest zou zijn valt niet te rijmen met de tijdsduiding die u liet optekenen bij de DVZ. Zo stelt u nu dat uw partner een jaar na de aanval op uw vader werd aangevallen (CGVS, p. 12). Nochtans verklaarde u bij de DVZ dat uw partner reeds een drietal dagen nadat uw moeder gefeliciteerd werd met haar winkel werd aangevallen op straat (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Gelet op voorgaande verklaringen houdt dit allesbehalve steek.

Voorts mag het ook ten stelligste verbazen dat er tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op geen enkel moment sprake was van het pamflet, totdat de Protection Officer hiernaar vroeg. Toen verklaarde u dat er inderdaad nog een pamflet werd geleverd bij uw schoonvader thuis waarin stond dat het een bedreiging was voor heel de familie (CGVS, p. 13). Echter valt deze verklaring van u ook niet te rijmen met hetgeen u verklaarde bij de DVZ. Zo bleek immers dat het pamflet onder de deur van uw ouders hun huis werd geschoven en dat daarin stond dat jullie moesten vertrekken of vermoord zouden worden (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Van een pamflet dat geleverd werd bij uw schoonvader thuis was toen geen enkele sprake.

Dat u dit pamflet bovendien niet kan voorleggen is opmerkelijk indien dit werkelijk bestond. Er kan immers verwacht worden dat u met dergelijke bewijsstukken iets voorzichtiger omgesprongen zou zijn, of toch op zijn minst zou weten wat ermee gebeurd is, in casu quod non (CGVS, p. 13).

Het CGVS dient u erop te wijzen dat voorgaande vaststellingen reeds op ernstige wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Er kan immers van een goedgeschoolde Colombiaan verwacht worden dat deze zijn problemen op eenduidige en coherente wijze kan uiteenzetten (CGVS, p. 4; Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Dat u dit klaarblijkelijk niet kan doet dan ook veeleer vermoeden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de werkelijkheid.

Dat u moeilijk zaken kan duiden in de tijd kan in casu niet dienen om voorgaande bevindingen om te buigen. Zo verwijzen u en uw advocaat naar het gegeven dat u een erg nerveus persoon bent waardoor u naar de psycholoog ging en alles niet meer zo goed weet (CGVS, p. 3, 10-11). Echter legt u op heden geen enkel document voor waaruit zou blijken dat u dermate ernstige geheugenproblemen hebt ten gevolge van uw psychologische toestand (CGVS, p. 3), danig erg dat u zelfs gebeurtenissen niet op chronologische wijze kan duiden in de tijd. Alsook gaf u ten tijde van uw interview bij DVZ op geen enkel moment aan dat u geheugenproblemen hebt, evenmin toen gepolst werd naar eventuele bijzondere procedurele noden (Administratief dossier – Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ).

Los van het voorgaande zijn er nog vaststellingen die geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling zetten. Zo is het merkwaardig dat er soms bijzonder veel tijd tussen verschillende gebeurtenissen zat. Het is immers frappant dat jullie omwille van de ontheemding destijds, in 2005, problemen gekregen zouden hebben in 2021. Niet enkel zit hier ongelooflijk veel tijd tussen, het is daarnaast ook volstrekt onduidelijk waarom leden van de FARC jullie zestien jaar later zouden beginnen lastigvallen in Bogota, hetgeen op maar liefst vijfhonderd kilometer van Oporapa (Huila) ligt. Hier werd u naar gevraagd maar dit kon u evenmin verduidelijken. Zo stelde u niet te weten waarom die FARC-militanten uw familie lastigvallen, dit omdat er geen enkele reden is. U denkt tegelijkertijd wel dat het mogelijks te maken heeft met het gegeven dat uw moeder na de ontheemding een klacht heeft ingediend tegen de FARC. Echter gevraagd naar deze klacht diende u het antwoord schuldig te blijven. Zo weet u enkel te verklaren dat de overheid jullie toen geholpen heeft maar verder weet u niks omdat u toen erg jong was (CGVS, p. 10). Zelfs indien werkelijk een klacht ingediend werd, mag vreemd heten dat jullie na al die jaren nog problemen zouden kennen. Jullie waren immers het slachtoffer in 2005 en dienden zelf intern te vluchten binnen Colombia. Het is dan ook zeer onlogisch dat de FARC alsnog achter jullie aan zouden gaan na al die jaren (CGVS, p. 14).

Bovendien is het weinig logisch dat de personen die jullie belaagden en bedreigden op geen enkel verduidelikten waarom zij jullie bedreigden. Er kan immers verwacht worden dat zij een reden hadden om

jullie te bedreigen en deze ook kenbaar zouden maken. Echter blijkt dat zij op geen enkel moment een eis of iets dergelijks uitgedrukt hebben. Zo bleek dat al hun acties gewoon dienden als “bedreigingen voor de familie” (CGVS, p. 11, 12, 13). Dit alles houdt echter weinig steek indien ze werkelijk zo een hekel hebben aan uw familie, zodanig dat ze jullie zestien à zeventien jaar na de feiten nog lastigvallen. In dergelijk geval kan immers verwacht worden dat het niet louter bij waarschuwingen of bij bedreigingen zou blijven indien ze er zestien jaar over deden om jullie op te sporen.

Het document dat u voorlegt betrekking tot de ontheemding betreft trouwens geen klacht. Zo is dit louter een document dat bevestigt dat jullie ontheemd werden in 2005, iets wat op zich niet betwist wordt (Administratief dossier – Groene map, stuk 4).

Dat er ook nog eens een jaar tussen de ontvoering van uw vader en de aanval op uw vrouw zat is eveneens weinig logisch. Zo was er al eens zestien jaar verstreken vooraleer ze uw familie weer konden lastigvallen (zie supra). Dat ze dan abrupt weer stopten met uw familie lastig te vallen, net nadat ze jullie weer gelokaliseerd hadden, houdt dan ook weinig steek. Het CGVS is bijgevolg van oordeel dat deze en voorgaande vaststellingen de ongeloofwaardigheid van uw relaas nogmaals in de verf zetten.

Verder stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen omtrent de door u voorgelegde klachten die ingediend zouden zijn door uw moeder en partner (Administratief dossier – Groene map, stuk 2 & 3). Zo blijkt dat de klacht van uw moeder pas ingediend werd in 2022, na de beweerde aanval op uw vrouw. Nochtans verklaarde u dat deze klacht ingediend werd in 2021, na de aanval op uw vader (CGVS, p. 10). Dat uw verklaring hieromtrent niet overeenstemt is weinig ernstig daar verwacht kan worden dat u zich niet zou vergissen over dergelijk iets.

Waar u trouwens stelt dat de politie niks gedaan heeft dient opgemerkt te worden dat zij hiertoe amper de kans gekregen hebben. Zo werd de klacht van uw partner ingediend op 6 september 2022 en op 28 september 2022 was u al vertrokken vandaar (Administratief dossier – Groene map, stuk 3; CGVS, p. 14).

Bovenstaande vaststelling in combinatie met het gegeven dat beide klachten bijzonder kort voor jullie vertrek ingediend werden doet veeleer vermoeden dat deze ingediend werden vanuit opportunistische redenen en niet omdat jullie persé bescherming wouden verkrijgen in Colombia. Er kan immers verwacht worden dat wat met uw vader gebeurd is, zijnde ontvoerd geweest, voldoende zwaarwichtig was om per direct aangifte te doen, hetgeen dus niet gedaan werd (CGVS, p. 11). Jullie tonen op dergelijke wijze niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in jullie geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat jullie geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. Daarvoor zijn jullie immers te snel vertrokken uit Colombia na het indienen van deze klachten. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen ernstige poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijven jullie in gebreke concreet aan te tonen dat het voor jullie niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen. Bovendien, en niet in het minst, doet het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen in geval van een gegronde vrees voor uw leven, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Voorts dient nog aangestipt te worden dat de verklaring met betrekking tot uw werk in Colombia ook niet in lijn ligt met de verklaringen aangaande uw relaas. U verklaarde op het CGVS één maand voor uw vertrek uit Colombia ontslag genomen te hebben op uw werk (CGVS, p. 5). Nochtans zijn u en uw ouders nog maar één week in Colombia gebleven nadat er personen gevraagd hadden naar u en uw partner bij uw schoonvader zijn thuis (CGVS, p. 13). Dat u dus daarvoor reeds uw werk opgezegd had is merkwaardig aangezien dit laatste de druppel was voor jullie om Colombia te verlaten.

Deze en voorgaande vaststelling doen dan ook veeleer vermoeden dat er andere motieven aan de basis van jullie vertrek liggen, hetgeen de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees nogmaals onderstreept.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausible verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen. Zo is uw paspoort een indicatie van uw identiteit en herkomst, hetgeen in casu niet betwist wordt. Het uittreksel van uw blanco strafregister, uw getuigschriften, certificaten van uw werk en uw vliegtuigticket

staan allemaal los van de door u aangehaalde vrees. De foto's die u voorlegt wekken het vermoeden dat uw moeder een winkeltje had maar ook dit volstaat an sich niet om een vrees aannemelijk te maken. Het medisch dossier van uw vader staft zijn medische problemen maar hiermee toont u op geen enkele wijze aan dat u niet zou kunnen terugkeren naar Colombia.

Het verzoek om internationale bescherming, ingediend door uw partner, is nog in behandeling op het CGVS. Naast de bovenvermelde problemen waar jullie zich beiden op baseren, haalde uw partner nog bijkomende asielsmotieven aan (CGVS partner 22-30618B, p.9).

Wat uw zus betreft, werd haar verzoek om internationale bescherming, zoals reeds vermeld, geweigerd.

Wat uzelf ([L.F.]) nog betreft: indien u ervan overtuigd bent dat een terugkeer naar Colombia voor u onmogelijk is vanwege uw medische problemen dan dient u zich hiervoor te wenden tot de geëigende procedure.

De door u voorgelegde documenten zijn niet bij machte de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo zijn uw paspoort en identiteitskaart indicaties van uw identiteit en herkomst, hetgeen in casu niet betwist wordt. Het documenten ter staving van uw ontheemding bevestigt dat u ontheemd werd in 2005. Echter kan op basis hiervan niet gesteld worden dat u op heden nog een vrees zou dienen te koesteren (zie supra).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.

pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van oud artikel 39/73-2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Krachtens oud artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker

geacht hiermee in te stemmen indien hij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin hij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt.

Verzoeker heeft de Raad middels een schrijven ontvangen op 3 maart 2025 gemeld dat hij bezwaar maakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in oud artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de oude artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/5^{quater} en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris een beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoeker citeert enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en geeft een theoretische toelichting aangaande het onderzoek van de nood aan internationale bescherming, het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat zijn medische toestand, ter staving waarvan hij verwijst naar het medisch getuigschrift van 16 februari 2024 dat als bijlage werd gevoegd bij een e-mail van zijn advocaat aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) van 31 oktober 2024 (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten', nr. 3), gecombineerd met zijn afhankelijkheid van zijn dochter en het gebrek aan zelfstandigheid, hem bijzonder kwetsbaar maakt. Verzoeker meent verder te hebben aangetoond dat hij in 2005 zijn regio van oorsprong heeft verlaten wegens het geweld waarvan hij daar slachtoffer was samen met zijn familie en dat dit enerzijds een invloed heeft gehad op hun mentale gezondheid en anderzijds op hun vermogen om te gaan met de bedreigingen waarmee zij worden geconfronteerd. Het ontbreken van een stabiele basis in hun nieuwe stad en de bijkomende economische en sociale gevolgen van hun interne vlucht hebben hen bovendien kwetsbaarder gemaakt voor de gewapende groepen die in de regio actief zijn, aldus verzoeker.

Verzoeker zet verder uiteen waarom hij meent als vluchteling te moeten worden erkend in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Hij verklaart dat hij en zijn familie sinds hun oorspronkelijke ontheemding in 2005 te maken hebben gehad met herhaalde bedreigingen en aanvallen, voornamelijk uitgevoerd door gewapende groepen zoals de FARC, die escaleerden in de jaren voorafgaand aan hun vertrek naar België en geleid hebben tot een constante angst voor vergelding en geweld, waardoor zij besloten het land te ontvluchten. Hij betoogt dat hij en zijn familie geen doeltreffende bescherming konden verkrijgen vanwege de

Colombiaanse autoriteiten en dat zijn medische beperkingen deze situatie nog kritieker maken, daar hij niet in staat is zichzelf te verdedigen of actie te ondernemen om zijn veiligheid te waarborgen.

Verzoeker betwist vervolgens de motieven van de bestreden beslissing.

In dit kader zet hij vooreerst het volgende uiteen aangaande de vermeende schending van procedurele waarborgen bij de beoordeling van zijn dossier:

“Overeenkomstig artikel 57/5quater van de wet dienen de notities van het persoonlijk onderhoud een getrouwe weergave te vormen van de gestelde vragen en de antwoorden die door verzoeker om internationale bescherming zijn gegeven. Dit artikel biedt de mogelijkheid aan verzoeker of zijn advocaat om binnen acht werkdagen opmerkingen te maken over de notities van het persoonlijke onderhoud. Deze kopie stelt verzoeker in staat om de inhoud te verifiëren en eventuele opmerkingen of correcties in te dienen voordat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing neemt. In dit geval zijn de notities van het persoonlijk onderhoud, ondanks een expliciet verzoek daartoe (stuk 9), niet overhandigd aan verzoeker of zijn advocaat. Deze nalatigheid is bijzonder zorgwekkend, vooral gezien de medische en cognitieve beperkingen van verzoeker. Het niet verstrekken van de notities heeft verzoeker verhinderd om de juistheid van de genoteerde informatie te controleren of om noodzakelijke opmerkingen te formuleren. Dit tekort belemmert hem in zijn recht om zijn situatie op een eerlijke en volledige manier toe te lichten.

Verzoeker heeft nooit expliciet gevraagd of gewenst dat zijn dossier in het bijzonder zou worden gekoppeld aan dat van zijn zoon. Gezien de door het CGVS aangenomen inschatting van zijn beperkingen, was verzoeker niet in staat om op een doordachte manier in te stemmen met een dergelijke koppeling. Tijdens het onderhoud werd door zijn advocaat benadrukt dat verzoekers situatie en ervaringen uniek zijn en afzonderlijk moesten worden geëvalueerd.

Verzoeker (door zijn advocaat) heeft voor het onderhoud suggesties gedaan over hoe hij op een aangepaste manier gehoord zou kunnen worden. Hij gaf aan dat hij in een rustige en veilige omgeving zijn ervaringen op een serene en duidelijke manier zou kunnen delen, rekening houdend met zijn medische en emotionele toestand. Deze suggesties werden bevestigd en ondersteund door zijn advocaat, die eveneens aandrang op een eerlijke en individuele beoordeling van zijn situatie.

Verzoeker had ook expliciet gevraagd om de notities van het onderhoud te ontvangen, zodat hij eventuele misverstanden kon corrigeren en beter inzicht kon krijgen in hoe zijn verklaringen werden vastgelegd. Door deze notities niet te verstrekken, heeft het CGVS verzoeker een essentiële procedurele waarborg ontnomen. Deze nalatigheid, gecombineerd met de koppeling van zijn dossier aan dat van zijn zoon zonder expliciete toestemming of een grondige beoordeling van zijn eigen situatie, werpt ernstige vragen op over de zorgvuldigheid van de behandeling van zijn dossier.

Het geheel toont aan dat verzoeker proactief heeft geprobeerd zijn verhaal te delen, ondanks zijn beperkingen, en dat hij recht heeft op een aangepaste en rechtvaardige beoordeling van zijn aanvraag. Als verzoeker de kopieën van zijn onderhoud had ontvangen, zou hij hebben begrepen dat het klachtendocument met betrekking tot zijn dossier niet was overhandigd aan zijn echtgenote. Daarnaast zou hij hebben ingezien dat er twijfels bleven bestaan over de gezamenlijke behandeling van zijn dossier met dat van zijn zoon, terwijl zijn advocaat na het onderhoud opmerkingen had gemaakt over een potentieel belangenconflict (stuk 3).

In de afwezigheid van enige mogelijkheid om zijn notities te herlezen en opmerkingen te formuleren, heeft verzoeker, die via zijn raadsman duidelijk had gemaakt dat hij behoefte had aan zorgvuldige aandacht voor zijn verklaringen, niet kunnen garanderen dat het CGVS zijn wens om zijn dossier niet te koppelen aan dat van zijn zoon correct had begrepen. Evenmin was hij in staat om de door het CGVS gevraagde documenten adequaat over te dragen. Deze nalatigheid heeft verzoeker ernstig beperkt in zijn recht op een eerlijke en nauwkeurige behandeling van zijn dossier.”

Verzoeker vervolgt dat het niet aan hem is om te compenseren voor het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaringen van zijn zoon en verklaart dat *“hij persoonlijk is mishandeld en fysiek is aangevallen door deze gewapende groeperingen, wat zijn situatie onderscheidt van die van zijn zoon en een aparte beoordeling vereist”*.

Verzoeker stelt bovendien een document te hebben ingediend met betrekking tot de klacht die door zijn echtgenote bij de Fiscalía werd ingediend in verband met de bedreigingen in 2021, maar de kans niet te hebben gehad dit document toe te voegen aan zijn beschermingsverzoek. Hij voegt van dit document een fotokopie bij zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 4).

Hij hekelt tevens dat de verklaringen van zijn partner en zijn eigen verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet in aanmerking werden genomen in de bestreden beslissing, hoewel zij beiden consistente en geloofwaardige verklaringen zouden hebben afgelegd wat betreft het geweld en de bedreigingen die zij zouden hebben meegemaakt.

Verder benadrukt verzoeker dat hij kan worden ondervraagd, mits dit gebeurt binnen het kader dat door zijn advocaat is gesuggereerd, waarbij hij verwijst naar voormelde e-mail van zijn advocaat van 31 oktober 2024. Hij meent dat de verwerende partij, zonder enige vorm van verder individueel onderzoek naar zijn persoonlijke vrees, besloten heeft geen rekening te houden met zijn verklaringen en heeft nagelaten deze grondig te analyseren. Hij acht zichzelf, ondanks zijn gezondheidsproblemen, de meest aangewezen persoon om zijn ontvoering te beschrijven en zodoende zijn vrees voor vervolging te onderbouwen. Door zonder duidelijke motivatie of communicatie te weigeren zijn eigen verklaringen in aanmerking te nemen, heeft de verwerende partij hem de mogelijkheid ontnomen om zijn persoonlijke situatie volledig toe te lichten, wat een fundamentele inbreuk vormt op zijn recht op een eerlijke procedure, aldus verzoeker. Verzoeker verwijst in dit verband naar oud artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Colombia. Hij stelt het niet eens te zijn met de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, geeft een theoretische toelichting aangaande het begrip 'gewapend conflict' en besluit dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

3.1.2. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden, blijkt de inventaris, een e-mail volgend op het persoonlijk onderhoud van 13 november 2024 (stuk 3) en een document van de Fiscalía (stuk 4) gevoegd als nieuwe stavingstukken.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens oud artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissingen worden geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling *in casu* geschonden acht.

Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zijn asielmotieven gebaseerd zijn op de asielmotieven van zijn zoon en hem bijgevolg identiek dezelfde status wordt toegekend, waarbij integraal verwezen wordt naar de motivering van de weigeringsbeslissing genomen in hoofde van verzoekers zoon, (ii) hij zich dient te wenden tot de geëigende procedure, indien hij ervan overtuigd is dat hij onmogelijk naar Colombia kan terugkeren vanwege zijn medische problemen, (iii) de door hem neergelegde documenten niet bij machte zijn om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen, en (iv) er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van oud artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.2.4.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Colombia, samen met zijn echtgenote en zoon te hebben verlaten naar aanleiding van bedreigingen door onbekenden. Verzoeker verklaart door deze personen te zijn afgeperst, ontvoerd en mishandeld. Hij stelt bij terugkeer te vrezen door deze personen te zullen worden vermoord.

3.2.4.2. Verzoeker werd op 13 november 2024 gehoord op de zetel van het CGVS in aanwezigheid van een advocaat teneinde hem de gelegenheid te geven de redenen die ten grondslag liggen aan zijn verzoek om internationale bescherming uitgebreid toe te lichten en hierover gerichte vragen te beantwoorden. Luidens de bestreden beslissing werden daarbij bepaalde bijzondere procedurele noden in acht genomen, gelet op verzoekers medische toestand zoals die blijkt uit een medisch dossier gevoegd bij een e-mail die op 31 oktober 2024 door verzoekers advocaat aan het CGVS werd verstuurd (AD, stuk 5, 'Documenten', mail advocaat betreffende medische problemen). Desondanks worden verzoekers verklaringen in de bestreden beslissing niet weerhouden als basis voor de beoordeling van zijn beschermingsverzoek omdat die verklaringen naar het oordeel van de verwerende partij te sterk vertekend zijn door verzoekers medische problematiek. De verwerende partij baseert zich in plaats daarvan op de verklaringen van verzoekers zoon, die zich beroept op dezelfde asielmotieven als verzoeker.

In zijn verzoekschrift verwijt verzoeker de verwerende partij zijn verklaringen niet grondig geanalyseerd te hebben en hem niet de mogelijkheid te hebben geboden om zijn persoonlijke situatie volledig toe te lichten. Hij wijst erop te hebben verklaard dat hij persoonlijk is mishandeld en fysiek is aangevallen door gewapende groeperingen, waardoor zijn situatie volgens hem dient te worden onderscheiden van die van zijn zoon en een aparte beoordeling vereist. Hij meent dat hij ondanks zijn gezondheidsproblemen de meest aangewezen persoon is om zijn ontvoering te beschrijven.

3.2.4.3. *In casu* wordt niet betwist dat verzoeker met ernstige gezondheidsklachten kampt die zowel zijn fysiek als mentaal functioneren in belangrijke mate aantasten. Dit blijkt genoegzaam uit de medische stukken die zijn advocaat als bijlage heeft gevoegd bij haar e-mail van 31 oktober 2024 gericht aan de verwerende partij (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 3: Mail advocaat betreffende medische problemen). In deze e-mail licht de advocaat toe dat verzoeker kort na aankomst in België een zware beroerte heeft gehad, die zijn cognitieve en motorische vaardigheden blijvend heeft verzwakt en zijn zelfstandigheid ernstig heeft beperkt. Zij wijst erop dat verzoeker moeite heeft om zich zelfs gedurende korte periodes te concentreren, waardoor hij de hem gesteld vragen niet altijd volledig begrijpt en soms naast de kwestie antwoordt. Zij verzoekt de verwerende partij daarom *"om geduldig te zijn, zodat er een vertrouwensvolle sfeer kan worden gecreëerd"*. Zij wijst er tevens op dat verzoeker zich niet altijd samenhangend uitdrukt en verzoekt een andere "methode" toe te passen dan een beoordeling op basis van samenhang in verzoekers verklaringen. De advocaat stelt

concreet voor om gesloten vragen te stellen, verzoeker te herinneren aan eerder gegeven antwoorden en het gesprek te beperken tot maximaal twee uur.

Te dezen dient te worden vastgesteld op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud dat niettegenstaande voormelde e-mail van verzoekers advocaat en de daarbij gevoegde medische attesten voorafgaandelijk aan het persoonlijk onderhoud niet werden overgemaakt aan de betrokken *protection officer*, deze hiervan wel kennis kon nemen aan het begin van het persoonlijk onderhoud (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 2). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat de *protection officer* in de mate van het mogelijke tegemoet is gekomen aan de door de advocaat geuite bezorgdheden met betrekking tot de impact van verzoekers beperkingen op zijn vermogen om verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Zo werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud geïnformeerd naar verzoekers toestand, waarop verzoeker verklaarde zich goed te voelen (NPO, p. 2), werden er eenvoudige en gesloten vragen gesteld, en werd er getracht verzoeker door middel van eerder afgelegde verklaringen verder op weg te helpen (NPO, p. 7, 8). Zoals tevens gevraagd door de advocaat, werd het gehoor beperkt tot twee uur (NPO, p. 1, 11). De advocaat die verzoeker ter vervanging van zijn advocaat vergezelde tijdens het persoonlijk onderhoud bedankte de *protection officer* uitdrukkelijk om rekening te hebben gehouden met verzoekers situatie en bevestigde dat de *protection officer* adequaat gehandeld heeft, alsook dat het feit dat de *protection officer* niet eerder op de hoogte was van voormelde e-mail van de advocaat "*geen slechte consequenties gehad*" heeft omwille van de manier waarop gehandeld werd. Zij had verder geen opmerkingen over het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 10). Dat de *protection officer* zorgvuldig te werk is gegaan en rekening heeft gehouden met de bijzondere procedurele noden waarop verzoekers advocaat in voormelde e-mail heeft gewezen, blijkt verder uit een e-mail die de tijdens het persoonlijk onderhoud aanwezige advocaat na afloop stuurde naar verzoekers advocaat en waarvan een kopie wordt gevoegd bij het verzoekschrift. Hierin meldt de eerste advocaat aan de tweede dat de *protection officer* zeer adequaat heeft gehandeld, aandachtig kennis genomen heeft van voormelde e-mail van 31 oktober 2024 alsook van de bijlagen en zich goed heeft aangepast aan verzoekers situatie, door korte/gesloten vragen te stellen, een pauze in te lassen na een klein uur en het gehoor te beperken tot twee uren (stukkenbundel verzoeker, stuk 3).

De Raad stelt verder vast dat verzoeker of zijn advocaat ook na het persoonlijk onderhoud de verwerende partij geen opmerkingen hebben bezorgd over het verloop van het persoonlijk onderhoud of de handelwijze van de *protection officer*. Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn kritiek dat zij daartoe de kans niet zouden hebben gehad omdat hen geen kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud zou zijn bezorgd vóór het nemen van de bestreden beslissing, ondanks hun aanvraag daartoe. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij per aangetekend schrijven een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud heeft verstuurd naar de door verzoeker gekozen woonplaats op 18 november 2024, alsook via e-mail naar verzoekers advocaat op 14 november 2024 (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', aangetekende zending met kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en e-mail aan advocaat met kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud in bijlage). Indien verzoeker of zijn advocaat hierover geen opmerkingen hebben kunnen maken voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, kan dit de verwerende partij niet ten kwade worden geduid. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat op vraag van verzoekers advocaat per e-mail een kopie van het administratief dossier werd bezorgd op 17 december 2024 (AD, stuk 1.1). Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift te duiden welke verklaringen niet volledig of niet correct worden weergegeven in de notities van zijn persoonlijk onderhoud of welke opmerkingen hij hierover had willen maken. Een schending van (oud) artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet kan niet blijken. Verzoeker toont evenmin concreet aan dat zijn bijzondere procedurele noden niet voldoende in acht werden genomen door de *protection officer*, noch preciseert hij welke steunmaatregelen volgens hem hadden moeten worden genomen.

3.2.4.4. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud is de Raad, het geheel van voorgaande vaststellingen in acht genomen, van oordeel dat de verwerende partij de van haar te verwachten redelijke inspanningen geleverd heeft om verzoeker, gelet op diens medische problematiek, in staat te stellen de reden(en) van zijn beschermingsverzoek naar behoren toe te lichten, doch dat verzoeker desondanks niet bij machte was zijn vluchtmotieven volledig en correct uiteen te zetten en de hem hierover gestelde vragen afdoende te beantwoorden. Verzoeker bleek tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet in staat om coherente, duidelijke en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Zo werd verzoeker gevraagd waarom hij Colombia verlaten had, maar antwoordde hij vaag en beknopt: "*Door bedreigingen. Ik herinner het me niet. Ik weet het niet meer*", "*Door de ontheemding, ze hebben me meegenomen en ook geslagen, meer weet ik niet*" (NPO, p. 6). Even later was verzoeker evenmin bij machte concreet te antwoorden op meerdere opeenvolgende vragen: "*Wat moesten jullie doen?*", "*Ik weet het niet*", "*Wie uitte die bedreigingen dan?*", "*Ik weet het niet*", "*Werden die bedreigingen geuit tegen u of tegen uw echtgenote?*", "*Ik weet het niet*", "*U zei tijdens uw eerste interview dat u ook ooit bent meegenomen en in elkaar geslagen, weet u wanneer dat was?*" "*Ik herinner het me niet*", "*Denkt u dat u zou kunnen terugkeren naar Colombia?*", "*Nee, dat weet ik niet*" (NPO, p. 7). Aldus

overweegt de verwerende partij in de bestreden beslissing met reden dat het niet mogelijk is om tot een beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen en vrees te komen op basis van zijn verklaringen, daar deze te sterk vertekend worden door zijn medische problematiek.

3.2.4.5. Verzoeker bekritiseert in zijn verzoekschrift dat zijn verklaringen niet in aanmerking zijn genomen als basis voor de beoordeling van zijn voorgehouden vrees voor vervolging, zonder dat hij of zijn advocaat hiervan voorafgaandelijk op de hoogte werden gebracht, en dat ervoor geopteerd is om in plaats daarvan zijn beschermingsnood te evalueren op basis van de verklaringen van zijn zoon.

Te dezen dient de Raad vast te stellen dat verzoeker reeds tijdens het persoonlijk onderhoud door de *protection officer* gewezen werd op de mogelijkheid dat in zijn dossier een beslissing zou worden genomen op basis van de verklaringen van zijn zoon (NPO, p. 11). In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift suggereert, is de beslissing om zijn relaas en vrees te beoordelen op basis van de verklaringen en de stukken aanwezig in het dossier van zijn zoon niet afhankelijk van zijn eigen expliciete (of impliciete) instemming hiermee. Niettegenstaande elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld, belet niets de verwerende partij om haar beoordeling van de individuele beschermingsnood van een verzoeker (mede) te baseren op de verklaringen van een familielid dat zich op dezelfde vluchtmotieven en feiten beroept. Hoewel verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of het voor hem oké was indien de verklaringen van zijn zoon zouden worden gebruikt om een beslissing te nemen in zijn dossier (NPO, p. 9), was verzoekers toestemming daartoe niet vereist. Bijgevolg is de kritiek in het verzoekschrift dat verzoeker nooit expliciet gevraagd of gewenst heeft dat zijn dossier zou worden gekoppeld aan dat van zijn zoon, niet dienstig. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, kan verder niet blijken dat de advocaat die verzoeker bijstond tijdens het persoonlijk onderhoud benadrukt heeft dat zijn situatie en ervaringen uniek zijn en afzonderlijk moesten worden geëvalueerd. Wel blijkt dat de advocaat de verwerende partij heeft uitgenodigd tot voorzichtigheid indien zij zou overgaan tot een beoordeling op basis van de verklaringen van verzoekers zoon, omdat die een andere advocaat heeft en verzoeker geen toegang heeft tot informatie aangaande het dossier van zijn zoon. De advocaat stelde louter dat het *kan* zijn dat verzoekers zoon andere redenen heeft om te vrezen bij terugkeer naar Colombia en drukte de wens uit dat zij en verzoeker toegang zouden krijgen tot deze informatie indien op basis daarvan een beslissing zou worden genomen in hoofde van verzoeker (NPO, p. 10). In die zin rapporteerde de vervangende advocaat na afloop van het persoonlijk onderhoud ook aan verzoekers advocaat in voormelde e-mail van 31 oktober 2024 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Aldus blijkt duidelijk dat verzoekers advocaat ten tijde van het persoonlijk onderhoud geen zicht had op de vluchtmotieven van verzoekers zoon en zij een eventuele koppeling van verzoekers dossier aan dat van zijn zoon in het geval dat, en voor zover, zij zich beiden op dezelfde problemen en vrees zouden beroepen, niet zonder meer van de hand wees, op voorwaarde dat zij en verzoeker toegang zouden krijgen tot de relevante informatie. Te dezen dient te worden vastgesteld dat zowel de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers zoon als de vragenlijst die voorafgaandelijk werd ingevuld bij de DVZ werden opgenomen in verzoekers administratief dossier (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 1: NPO zoon en nr. 2: Vragenlijst CGVS zoon). Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat verzoeker en zijn zoon zich wel degelijk op een gemeenschappelijk vluchtrelaas beroepen, daar zij beiden verwijzen naar bedreigingen en afpersing waarvan zij en hun familie in Colombia het slachtoffer zouden zijn geworden – volgens verzoekers zoon was de FARC hiervoor verantwoordelijk –, de daaraan verbonden ontvoering en mishandeling van verzoeker en een klacht die verzoekers vrouw naar aanleiding daarvan zou hebben ingediend (NPO, p. 6-9; AD, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 1: NPO zoon, p. 8, 10-11).

Verzoeker voert verder in zijn verzoekschrift geen enkel valabel argument aan ter weerlegging van voorgaande vaststellingen. Hij betoogt dat zijn situatie niet vergelijkbaar is met die van zijn zoon aangezien hij verklaart persoonlijk te zijn mishandeld en aangevallen door milities. De ontvoering waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geworden werd evenwel ook aangehaald door zijn zoon en kadert in hun gemeenschappelijk relaas. Als dusdanig voert verzoeker geen eigen feiten of motieven aan die niet reeds werden aangehaald en beoordeeld in het kader van het beschermingsverzoek ingediend door zijn zoon.

3.2.4.6. Gelet op hetgeen voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker wel degelijk de mogelijkheid heeft gehad om, overeenkomstig (oud) artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, zijn persoonlijke situatie toe te lichten tijdens een persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS. Verzoeker bleek evenwel niet in staat om coherente en precieze verklaringen af te leggen die als basis kunnen dienen voor een gedegen beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas en vrees. In de mate dat uit zijn dossier genoegzaam blijkt dat verzoeker en zijn zoon in wezen dezelfde feiten en gebeurtenissen aanhalen als reden voor hun gezamenlijk vertrek uit Colombia in 2022, acht de Raad het niet onredelijk om verzoekers relaas en vrees te beoordelen op basis van de verklaringen die zijn zoon heeft afgelegd en de stavingstukken die hij heeft neergelegd in het kader van diens verzoek om internationale bescherming.

De Raad is na grondige lezing van de verklaringen van verzoekers zoon en de door hem neergelegde documenten in navolging van de verwerende partij van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn

voorgehouden problemen met – en vrees voor – de FARC en motiveert dienaangaande in zijn arrest met nummer 350 047 van 8 juli 2026, dat tevens gewezen wordt in hoofde van verzoekers schoondochter, die in hoofdzaak dezelfde vluchtmotieven inroept als verzoekers zoon, als volgt:

“Vooreerst motiveert de adjunct-commissaris aangaande verzoekers verklaringen over de beweerde aanvallen en bedreigingen ten aanzien van hem en zijn familie op goede gronden als volgt:

“Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat uw familie gevisieerd werd in Colombia. Zo zouden uw moeder, vader en partner belaagd, bedreigd en aangevallen geweest zijn waardoor jullie besloten Colombia te ontvluchten. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo bent u er vooreerst niet in geslaagd om eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot hetgeen gebeurd zou zijn in Colombia. Het mag onder meer de nodige verbazing wekken dat u bij de Dienst Vreemdelingen zaken, op 28 april 2023, geen flauw benul had door welke guerrillagroep jullie gedwongen ontheemd werden in 2005 (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans blijkt uit uw meest recente verklaringen dat jullie ontheemd werden door de FARC, een grote organisatie die daarvoor geld vroegen aan de mensen en hun bezittingen in beslag namen (CGVS, p. 3, 9). Dat u dit ten tijde van uw interview bij de DVZ niet wist mag vreemd heten daar u jullie huidige problemen linkt aan de FARC. Zo zou uw moeder een persoon buiten haar winkel herkend hebben als iemand die jullie destijds in Oporapa aanviel en uw vader zou meegenomen geweest zijn door personen van de FARC (CGVS, p. 9, 10, 14). Bijgevolg is het opmerkelijk, en tevens weinig doorleefd, dat u geenszins kon verduidelijken wie u precies vreesde in Colombia ten tijde van uw onderhoud bij de DVZ.

Daarnaast is het frappant dat u er allesbehalve in geslaagd bent coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot wanneer wat gebeurd is in Colombia. U verklaarde namelijk bij de DVZ, op 28 april 2023, dat uw papa ongeveer vijf jaar daarvoor, zijnde dus rond 2018, ontvoerd en vastgebonden werd door onbekenden. Daarna zouden jullie verhuisd zijn naar de buurt San Francisco in Bogota waar jullie geen problemen kenden totdat een man ongeveer vier jaar daarvoor, rond 2019, uw moeder kwam feliciteren met haar zaak. Drie dagen na dit voorval zou uw partner aangevallen en geslagen geweest zijn op straat, alsook zou ze toen gezegd geweest zijn dat dit een waarschuwing was voor heel de familie. Ten gevolge van dit incident besloten uw moeder en partner een klacht in te dienen. U en uw partner verhuisden dan naar het huis van uw schoonvader maar hier kwamen toen mannen langs die jullie zochten, waardoor jullie besloten terug naar het huis van uw moeder te gaan. Enkele dagen later werd een pamflet onder de deur van uw ouders hun huis geschoven. In dit pamflet, wat afgeleverd werd op 4 september 2022, stond dat jullie moesten vertrekken of anders vermoord zouden worden. Hierna besloten jullie met de volledige familie te vertrekken uit Colombia (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5).

Voorgaande door u geschetste gang valt echter niet te rijmen met uw huidige verklaringen. Zo blijkt onder meer dat uw familie, nadat jullie naar Bogota verhuisd waren, pas problemen begon te krijgen in 2021 (CGVS, p. 9). Dat u aanvankelijk liet optekenen reeds rond 2018 problemen gekregen te hebben is dan ook weinig ernstig (zie supra).

Echter nog verbazingwekkender is de vaststelling dat u aanvankelijk verklaarde dat uw vader werd ontvoerd en vastgebonden door onbekenden en dat pas daarna, een jaar later en nadat jullie verhuisd waren, uw moeder benaderd werd door een man die haar feliciteerde met haar zaak (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans blijkt uit uw meest recente verklaringen dat uw moeder eerst benaderd werd in haar zaak door een vreemd figuur en dat uw vader pas daarna, “op een dag”, werd aangevallen door mannen van de FARC en vastgebonden werd aan een paal (CGVS, p. 8, 10). Dat u er zelfs niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot welk incident eerst plaatsvond is merkwaardig. Alsook is het opvallend dat u nu wel weet te vertellen dat de FARC achter deze aanval zitten, iets wat u aanvankelijk niet kon (zie supra).

Ook uw verklaringen aangaande wanneer uw partner aangevallen geweest zou zijn valt niet te rijmen met de tijdsduiding die u liet optekenen bij de DVZ. Zo stelt u nu dat uw partner een jaar na de aanval op uw vader werd aangevallen (CGVS, p. 12). Nochtans verklaarde u bij de DVZ dat uw partner reeds een drietal dagen nadat uw moeder gefeliciteerd werd met haar winkel werd aangevallen op straat (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Gelet op voorgaande verklaringen houdt dit allesbehalve steek.

Voorts mag het ook ten stelligste verbazen dat er tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op geen enkel moment sprake was van het pamflet, totdat de Protection Officer hiernaar vroeg. Toen verklaarde u dat er inderdaad nog een pamflet werd geleverd bij uw schoonvader thuis waarin stond dat het een bedreiging was voor heel de familie (CGVS, p. 13). Echter valt deze verklaring van u ook niet te rijmen met hetgeen u verklaarde bij de DVZ. Zo bleek immers dat het pamflet onder de deur van uw ouders hun huis werd geschoven en dat daarin stond dat jullie moesten vertrekken of vermoord zouden worden (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Van een pamflet dat geleverd werd bij uw schoonvader thuis was toen geen enkele sprake.

Dat u dit pamflet bovendien niet kan voorleggen is opmerkelijk indien dit werkelijk bestond. Er kan immers verwacht worden dat u met dergelijke bewijsstukken iets voorzichtiger omgesprongen zou zijn, of toch op zijn minst zou weten wat ermee gebeurd is, in casu quod non (CGVS, p. 13).

Het CGVS dient u erop te wijzen dat voorgaande vaststellingen reeds op ernstige wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Er kan immers van een goedgeschoolde Colombiaan verwacht worden dat deze zijn problemen op eenduidige en coherente wijze kan uiteenzetten (CGVS, p. 4; Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Dat u dit klaarblijkelijk niet kan doet dan ook veeleer vermoeden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de werkelijkheid.

Dat u moeilijk zaken kan duiden in de tijd kan in casu niet dienen om voorgaande bevindingen om te buigen. Zo verwijzen u en uw advocaat naar het gegeven dat u een erg nerveus persoon bent waardoor u naar de psycholoog ging en alles niet meer zo goed weet (CGVS, p. 3, 10-11). Echter legt u op heden geen enkel document voor waaruit zou blijken dat u dermate ernstige geheugenproblemen hebt ten gevolge van uw psychologische toestand (CGVS, p. 3), danig erg dat u zelfs gebeurtenissen niet op chronologische wijze kan duiden in de tijd. Alsook gaf u ten tijde van uw interview bij DVZ op geen enkel moment aan dat u geheugenproblemen hebt, evenmin toen gepolst werd naar eventuele bijzondere procedurele noden (Administratief dossier – Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ).”

De verzoekende partijen beperken zich ertoe in hun verzoekschriften te herhalen dat verzoeker het psychisch moeilijk heeft en vergeetachtig is, maar brengen geen enkel document bij waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker dermate ernstige geheugenproblemen heeft waardoor hij deze gebeurtenissen niet correct in de tijd zou kunnen situeren, zoals door de adjunct-commissaris reeds terecht werd vastgesteld. Zij brengen aldus geen concrete elementen of argumenten aan die bovenstaande tegenstrijdigheden en omissies in verzoekers verklaringen kunnen weerleggen of verklaren.

Vervolgens treedt de Raad de adjunct-commissaris bij in diens oordeel dat het feit dat er een aanzienlijk tijdsverloop tussen de gebeurtenissen zit, de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partijen verder op de helling zit. De adjunct-commissaris zet in dit verband het volgende uiteen in hoofde van verzoeker:

“(…) Het is immers frappant dat jullie omwille van de ontheemding destijds, in 2005, problemen gekregen zouden hebben in 2021. Niet enkel zit hier ongelooflijk veel tijd tussen, het is daarnaast ook volstrekt onduidelijk waarom leden van de FARC jullie zestien jaar later zouden beginnen lastigvallen in Bogota, hetgeen op maar liefst vijfhonderd kilometer van Oporapa (Huila) ligt. Hier werd u naar gevraagd maar dit kon u evenmin verduidelijken. Zo stelde u niet te weten waarom die FARC-militanten uw familie lastigvallen, dit omdat er geen enkele reden is. U denkt tegelijkertijd wel dat het mogelijks te maken heeft met het gegeven dat uw moeder na de ontheemding een klacht heeft ingediend tegen de FARC. Echter gevraagd naar deze klacht diende u het antwoord schuldig te blijven. Zo weet u enkel te verklaren dat de overheid jullie toen geholpen heeft maar verder weet u niks omdat u toen erg jong was (CGVS, p. 10). Zelfs indien werkelijk een klacht ingediend werd, mag vreemd heten dat jullie na al die jaren nog problemen zouden kennen. Jullie waren immers het slachtoffer in 2005 en dienden zelf intern te vluchten binnen Colombia. Het is dan ook zeer onlogisch dat de FARC alsnog achter jullie aan zouden gaan na al die jaren (CGVS, p. 14).”

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partijen toekomt om deze motieven, die pertinent en terecht zijn, aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in hun verzoekschriften louter te verwijzen naar algemene informatie aangaande de toename van vervolgingsfeiten in Colombia, blijven zij hiertoe in gebreke, daar zij hiermee niet verklaren waarom de FARC hen zestien jaar na de ontheemding zou beginnen lastigvallen.

Verder zet de adjunct-commissaris in de eerste bestreden beslissing met reden het volgende uiteen in hoofde van verzoeker:

“Waar u trouwens stelt dat de politie niks gedaan heeft dient opgemerkt te worden dat zij hiertoe amper de kans gekregen hebben. Zo werd de klacht van uw partner ingediend op 6 september 2022 en op 28 september 2022 was u al vertrokken vandaar (Administratief dossier – Groene map, stuk 3; CGVS, p. 14).

Bovenstaande vaststelling in combinatie met het gegeven dat beide klachten bijzonder kort voor jullie vertrek ingediend werden doet veeleer vermoeden dat deze ingediend werden vanuit opportunistische redenen en niet omdat jullie persé bescherming wouden verkrijgen in Colombia. Er kan immers verwacht worden dat wat met uw vader gebeurd is, zijnde ontvoerd geweest, voldoende zwaarwichtig was om per direct aangifte te doen, hetgeen dus niet gedaan werd (CGVS, p. 11). Jullie tonen op dergelijke wijze niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in jullie geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat jullie geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. Daarvoor zijn jullie immers te snel vertrokken uit Colombia na het indienen van deze klachten. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen ernstige poging te ondernemen om

overheidsbescherming te verkrijgen, blijven jullie in gebreke concreet aan te tonen dat het voor jullie niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen. Bovendien, en niet in het minst, doet het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen in geval van een gegronde vrees voor uw leven, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.”

De verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar algemene informatie, waaruit zij concluderen dat er sprake is van infiltratie van de bendes binnen de overheidsdiensten en politie. Zij kunnen hiermee echter niet volstaan ter weerlegging van bovenstaande motieven, daar zij hiermee geen afbreuk doen aan de pertinente vaststelling dat hun klachten kort voor hun vertrek werden ingediend, hoewel de aanval op verzoekers vader reeds enige tijd daarvoor had plaatsgevonden, waardoor niet blijkt dat de politie voldoende de kans gekregen zou hebben dit te onderzoeken. Wat betreft verzoeksters betoog dat zij zelf aangevallen en met een mes bedreigd werd ten gevolge van de problemen van haar schoonfamilie en de klacht die zij hiervoor indiende niet kon baten, wijst de Raad erop dat dit het voorgaande evenmin kan ombuigen, daar zij hiermee net zo min afbreuk doet aan de vaststelling dat deze klacht kort voor hun vertrek werd ingediend, noch aan het feit dat de verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen geen resultaatsverbintenis inhoudt. Bovendien merkt de Raad in dit kader op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde met een vuurwapen bedreigd te zijn geweest, en niet met een mes zoals zij in voorliggend verzoekschrift stelt (AD verzoekster, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

Verder laten de verzoekende partijen de volgende motieven van de eerste bestreden beslissing ongemoeid: “Bovendien is het weinig logisch dat de personen die jullie belaagden en bedreigden op geen enkel verduidelikten waarom zij jullie bedreigden. Er kan immers verwacht worden dat zij een reden hadden om jullie te bedreigen en deze ook kenbaar zouden maken. Echter blijkt dat zij op geen enkel moment een eis of iets dergelijks uitgedrukt hebben. Zo bleek dat al hun acties gewoon dienden als “bedreigingen voor de familie” (CGVS, p. 11, 12, 13). Dit alles houdt echter weinig steek indien ze werkelijk zo een hekel hebben aan uw familie, zodanig dat ze jullie zestien à zeventien jaar na de feiten nog lastigvallen. In dergelijk geval kan immers verwacht worden dat het niet louter bij waarschuwingen of bij bedreigingen zou blijven indien ze er zestien jaar over deden om jullie op te sporen.

Het document dat u voorlegt betrekking tot de ontheemding betreft trouwens geen klacht. Zo is dit louter een document dat bevestigt dat jullie ontheemd werden in 2005, iets wat op zich niet betwist wordt (Administratief dossier – Groene map, stuk 4).

Dat er ook nog eens een jaar tussen de ontvoering van uw vader en de aanval op uw vrouw zat is eveneens weinig logisch. Zo was er al eens zestien jaar verstreken vooraleer ze uw familie weer konden lastigvallen (zie supra). Dat ze dan abrupt weer stopten met uw familie lastig te vallen, net nadat ze jullie weer gelokaliseerd hadden, houdt dan ook weinig steek. Het CGVS is bijgevolg van oordeel dat deze en voorgaande vaststellingen de ongeloofwaardigheid van uw relaas nogmaals in de verf zetten.

(...)

Voorts dient nog aangestipt te worden dat de verklaring met betrekking tot uw werk in Colombia ook niet in lijn ligt met de verklaringen aangaande uw relaas. U verklaarde op het CGVS één maand voor uw vertrek uit Colombia ontslag genomen te hebben op uw werk (CGVS, p. 5). Nochtans zijn u en uw ouders nog maar één week in Colombia gebleven nadat er personen gevraagd hadden naar u en uw partner bij uw schoonvader zijn thuis (CGVS, p. 13). Dat u dus daarvoor reeds uw werk opgezegd had is merkwaardig aangezien dit laatste de druppel was voor jullie om Colombia te verlaten.

(...)

De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen. Zo is uw paspoort een indicatie van uw identiteit en herkomst, hetgeen in casu niet betwist wordt. Het uittreksel van uw blanco strafregister, uw getuigschriften, certificaten van uw werk en uw vliegtuigticket staan allemaal los van de door u aangehaalde vrees. De foto's die u voorlegt wekken het vermoeden dat uw moeder een winkeltje had maar ook dit volstaat an sich niet om een vrees aannemelijk te maken. Het medisch dossier van uw vader staat zijn medische problemen maar hiermee toont u op geen enkele wijze aan dat u niet zou kunnen terugkeren naar Colombia.”

Deze motieven zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partijen geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Tevens merkt de Raad op dat de klacht van verzoekers moeder pas werd ingediend in oktober 2023, terwijl verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat deze ingediend werd in 2021, na de aanval op zijn vader (AD verzoeker, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 2; stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Dat deze verklaring niet overeenstemt met de inhoud van de klacht is weinig ernstig, zoals door de adjunct-commissaris terecht wordt vastgesteld in de eerste bestreden beslissing en door de verzoekende partijen niet wordt betwist.

[...]

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Colombia, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt Colombia te hebben verlaten en er thans niet naar terug te kunnen keren omwille van de door hen beweerde en gevreesde problemen.”

Aldus dient ook in hoofde van verzoeker te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vrees om bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord, in de mate dat deze vrees voortvloeit uit feiten die door zijn zoon en schoondochter allerminst aannemelijk werden gemaakt. Het betoog in het verzoekschrift dat het niet verzoekers taak is om te antwoorden op de argumenten van de verwerende partij met betrekking tot zijn zoon en dat hij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor eventuele tekortkomingen in diens dossier, doet niets af aan de vaststelling dat verzoekers zoon zijn grieven tegen de in zijn hoofde genomen beslissing heeft kunnen laten gelden middels een beroep met devolutieve werking bij de Raad, doch geen elementen heeft aangebracht die van aard zijn de door de verwerende partij gemaakte beoordeling van zijn vluchtmotieven en vrees in een ander daglicht te stellen.

3.2.4.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog opwerpt de kans niet te hebben gehad om een document betreffende de klacht die door zijn echtgenote werd ingediend in verband met de bedreigingen van 2021 toe te voegen aan zijn dossier, stelt de Raad vast dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud geïnformeerd heeft naar stukken of documenten die verzoeker zou wensen toe te voegen, maar verzoeker aangaf geen documenten bij te hebben, waarop de tijdens het persoonlijk onderhoud aanwezige advocaat expliciet gevraagd werd alle relevante stukken over te maken (NPO, p. 10). Deze advocaat heeft verzoekers advocaat vervolgens in voormelde e-mail van 31 oktober 2024 gewezen op het feit dat de *protection officer* gevraagd heeft naar documenten die betrekking hebben op de klacht die werd neergelegd door verzoekers vrouw en daarbij ook het mailadres vermeld via hetwelk deze aan de verwerende partij konden worden bezorgd (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Nog daargelaten hogere vaststelling dat verzoeker en zijn advocaat niet door toedoen van de verwerende partij verhinderd zijn geweest tijdig kennis te nemen van de notities van zijn persoonlijk onderhoud, blijkt aldus niet dat zij alle relevante stavingstukken waarover zij beschikten niet reeds konden neerleggen tijdens de administratieve fase van het verzoek. Het bij het verzoekschrift gevoegde document van de Fiscalía wordt derhalve laattijdig neergelegd en gaat bovendien niet gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor dit document dan ook niet in overweging wordt genomen (stukkenbundel verzoeker, stuk 4).

3.2.4.8. Door voorts de vervolgingsfeiten waarvan hij en zijn familie in Colombia het slachtoffer zouden zijn geworden in zijn verzoekschrift te herhalen en, in navolging van zijn zoon, te poneren dat hij en zijn familie hiertegen geen doeltreffende bescherming konden verkrijgen vanwege de Colombiaanse autoriteiten, brengt verzoeker geen argumenten of elementen aan die afbreuk doen aan de vaststellingen en overwegingen op grond waarvan zowel de verwerende partij als de Raad van oordeel zijn dat aan voormelde feiten geen geloof kan worden gehecht, onder meer omdat verzoeker en zijn familie geen ernstige pogingen ondernomen hebben om daadwerkelijk bescherming te verkrijgen van hun nationale autoriteiten. Derhalve is verzoekers betoog dat de afwezigheid van effectieve bescherming nog zorgwekkender is omwille van zijn medische beperkingen niet dienstig.

3.2.4.9. De Raad kan aannemen dat verzoeker kwetsbaar is omwille van zijn gezondheidsproblemen en de gespecialiseerde medische zorg die hij nodig heeft, alsook omwille van het daaruit resulterende gebrek aan zelfstandigheid, doch dit heeft op zich geen uitstaans met de criteria van het Verdrag van Genève noch met de voorwaarden voor toekenning van subsidiaire bescherming. Indien verzoeker van oordeel is dat hij omwille van medische redenen niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, dient hij gebruik te maken van de daartoe geëigende procedure.

3.2.4.10. Waar niet wordt betwist dat verzoeker en zijn familie in 2005 ontheemd werden uit hun regio van oorsprong, kan niet blijken dat verzoeker op grond van deze feiten een actuele en gegronde vrees koestert. In zoverre verzoeker gewag maakt van een zekere continuïteit in de bedreigingen waarvan hij en zijn familie sinds hun ontheemding in 2005 het slachtoffer zouden zijn geweest en die in de jaren voorafgaand aan hun vertrek naar België zouden zijn geëscaleerd, dient te worden herhaald dat aan de vervolgingsfeiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot hun vlucht uit Colombia in 2022 geen geloof wordt gehecht. Waar kan worden aangenomen dat verzoekers ontheemding een invloed heeft gehad op zijn mentale gezondheid en op zijn vermogen om te gaan met bedreigingen waarmee hij in de toekomst zou worden geconfronteerd, zijn er actueel geen concrete en geloofwaardige indicaties dat verzoeker in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in

gebreke. Waar verzoeker nog aanvoert dat het ontbreken van een stabiele basis in hun nieuwe stad en de bijkomende economische en sociale gevolgen van hun interne vlucht hen kwetsbaarder hebben gemaakt voor de gewapende groepen die in hun regio actief zijn, merkt de Raad op dat verzoeker en zijn familie hun regio van oorsprong verlieten om naar de hoofdstad te trekken in 2005 en dat zij dus zeventien jaar lang in Bogotá hebben verbleven tot aan hun definitieve vertrek in september 2022. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker er als zelfstandige in de bouw werkte en er behalve zijn eigen zaak ook een eigen huis had (NPO, p. 5). Nog daargelaten hogere vaststellingen, op basis waarvan dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker en zijn zoon aangehaalde persoonlijke problemen met de FARC vanaf 2021, kan in de gegeven omstandigheden niet worden aangenomen dat het feit dat zij intern ontheemd raakten in 2005 maakt dat zij tot op heden dermate kwetsbaar zijn voor de gewapende groepen die actief zijn in hun regio dat zij het risico lopen om specifiek te worden gevisieerd en vervolgd.

3.2.4.11. De door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie (AD, stuk 5, 'Documenten'). De paspoorten en identiteitskaarten van hem en zijn echtgenote, kunnen dienen ter staving van hun identiteit en herkomst, die niet worden betwist. De e-mail van 31 oktober 2024 van de advocaat die hem bijstond tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan zijn advocaat en de daarbij gevoegde medische stukken werden hoger in rekening genomen. Het document ter staving van verzoekers ontheemding in 2005 wijzigt niets aan de hogere vaststelling dat verzoeker in verband hiermee geen actuele vrees aannemelijk maakt. De klachten die door zijn echtgenote respectievelijk schoondochter zouden zijn neergelegd werden reeds beoordeeld in het kader van de beschermingsverzoeken van zijn zoon en schoondochter, die aanleiding hebben gegeven tot de weigeringsbeslissingen die door de Raad werden bevestigd in zijn arrest met nummer 350 047 van 8 juli 2026.

3.2.4.12. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker en zijn zoon in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Colombia, acht de Raad het geheel aan de voormelde vaststellingen en bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker Colombia heeft verlaten dan wel er niet naar terug kan keren omwille van de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de FARC of enige andere gewapende groepering.

3.2.4.13. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

3.2.4.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347), niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

3.2.5. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

3.2.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat niet kan worden aangenomen dat hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming omwille van de door hem aangevoerde problemen met – en vrees voor – de FARC of enige andere gewapende groepering, hij geen actuele nood aan bescherming heeft omwille van zijn ontheemding in 2005 en hij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming op grond van zijn medische problematiek.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

3.2.5.3. Overeenkomstig oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43.)

In de aanvullende nota neergelegd op 18 februari 2026 wordt door de verwerende partij aangaande de veiligheidssituatie in Colombia het volgende uiteengezet:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena

Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Zoals hierboven vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar deze burger leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen van verzoeker over zijn verblijfplaatsen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in de stad Bogotá worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de stad Bogotá behoort tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Waar verzoeker stelt dat de veiligheidsincidenten in de steden verband houden met de "conflicten in de regio", merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat stedelijke gebieden gelegen in de departementen waar er zich een gewapend conflict voordoet, beïnvloed kunnen worden door dit geweld, doch volgt hieruit niet dat er in die steden en de overige regio's in Colombia sprake is van een gewapend conflict, noch van willekeurig geweld. Door verder theoretisch in te gaan op het begrip 'gewapend conflict', brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de stad Bogotá is oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.2.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU, waarvan oud artikel 48/4, § 2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

3.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van oud 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

3.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de gelegenheid heeft gehad om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS. Hij heeft daarbij ook de gelegenheid gehad om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. Zoals hoger reeds uitvoerig werd toegelicht, bleek verzoeker evenwel niet in staat om tijdens zijn gehoor coherente en precieze verklaringen af te leggen die als basis kunnen dienen voor een gedegen geloofwaardigheidsbeoordeling en heeft de verwerende partij zich in de bestreden beslissing met redenen gebaseerd op de verklaringen van verzoekers zoon, die Colombia samen met verzoeker verlaten heeft en in wezen dezelfde vluchtmotieven inroept. De kritiek dat de verklaringen die verzoeker en zijn echtgenote (vóór haar overlijden) hebben afgelegd bij de DVZ niet in aanmerking zijn genomen in de bestreden beslissing, is verder niet dienstig daar deze verklaringen te summier zijn om een gedegen beoordeling van de beschermingsnood op te baseren en zij hoe dan ook geen afbreuk vermogen te doen aan de hoger gedane vaststellingen.

De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een appreciatiefout kan niet blijken.

3.2.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT